DEMONEN.

ROMAN

AF

LEVIN SCHUCKING.

FÖRSTA KAPITLET.

En ung, högvuxen man, med ädla drag och mycket solbränt ansikte — omramat av vackra, kastanjebruna lockar — satt i en divan i en första klass väntsal; omkring honom trängde sig en liten grupp officerare. Den unge mannen ,som var civilklädd, höll just på att stoppa ett järnkors i sin bröstficka och knäppa igen denna, då en ung husarlöjtnant i glänsande uniform utropade:

— Fördömt! Redan i dag, det är gement av den här Perikles, och ändå vet han mycket väl, att jag har förlorat 10 flaskor champagne till på honom. Vet du, mellan Farbach och Saarbrüchen var det — —

— Nära att uppsyningsmannen — —

— Ah, var tyst, kåre Bachenheimer! Ni skulle nog med era eviga råd få nog champagne i människor, inföll en infanterist och lade med en betänklig ömhet händerna på den civilklädes skuldror. Perikles har nu blivit en ny människa, och glömmer inte blott ert vin, utan också oss allesammans på köpet.

— Gör du det, Perikles? utropade Bachenheimer. Skall du borta på din herregård glömma dina vänner? I sanning ,då skulle vi först riktigt sakna dig, ty då måste vi själva försöka döda tiden, så gott vi kunna.

— Och sedan giva mig en förvarlig minnesbeta, när vi räkas. Fin vänskap, skall jag säga.

— Han skall snart erövra oss igen; för det ansvarar jag, inföll en kavalleriryttmästare.

— Vem glömmer väl din franska visit hos damen i vårt hotell, sade Stjärnfält skrattande, som också hört och sett det.

— Liksom ni hade hört och sett det bästa. Inbilla er ändå ej det, avbröt honom leende ryttmästaren.

— Aha — han också! — ropade Bachenheimer ,och de andra skrattade.

— Och vad minnesbetan angår, fortfor ryttmästaren, så skulle Perikles inte få mycket därav; en eller annan skräma skulle inte fördärva hans Don-Juans-lycka hos kvinnorna.

Ryttmästaren vände sig om i en hast och ögonblickligen iakttog att en beslöjad dam, som redan syntes ha stått en stund bakom honom, försökte tränga sig igenom en lucka bland de unga männen för att komma åt sin resväska och parasoll, vilka lågo i ena hörnet på divanen, i vars mitt Perikles, den unge, civilklädde mannen, satt. Ryttmästaren steg långt åt sidan för att göra det möjligt för henne att utföra sin föresats. De andra gåvo ej akt därpå, utan fortforo att språka, under det hon lugnt tog sina saker och avlägsnade sig. Väntrummets dörrar öppnades och alla ilade ut för att hinna med tåget. Också Perikles tog sin väska och reste på sig för att gå ut på perrongen. Där ute följde ett hjärtligt och ömsesidigt avsked, en handtryckning, ett halvt dussin varandra korsande "lev väl, och sedan rasslade den lilla skaran med sablar och sporrar därifrån, under det Perikles steg upp i sin kupé för icke rökare.

Den i svart beslöjade damen satt ensam därinne. Den unge mannen satte sig i motsatta hörnet, lade armarna i kors över bröstet och drog en lättnadens suck. Mycket allvarligt och eftertänksamt drog han ögonbrynen tillsammans och tittade ut över bangården. Sedan rullade tåget allt fortare och fortare, samt fortsatte sitt snabba lopp och ilade vidare genom landskapet, som iklädde sig sin första vårskrud.

— — —

Därute blåste en kylig vind, som trängde sig in genom det öppna kuféfönstret. Den unga damen kastade tillbaka floret, reste sig ock gick bort till det öppna fönstret, för att stänga det ,i det hon sade:

— Ni tillåter mig väl att stänga fönstret?

Perikles for upp som ur en dröm. Han såg den unga damens försök, reste sig därpå och sköt upp fönstret.

—Förlåt mig!! Jag borde tänkt därpå, men jag har under de sista månaderna blivit så van vid väder och vind, så — — —

— O, sade den unga damen med stor frimodighet, genast börjande ett samtalsämne. Ni har deltagit i franska kriget? Ett fälttåg kanske?

Hennes stämma hade ett utomordentligt välljud, men med en underlig betoning.

Perikles mönstrade henne, under det hon satte sig. Hon såg knappast ut att vara mera än 20 år.. Hennes ansikte var ytterst angenämt och av behaglig form; ögonen, som sågo frågande på honom, voro djupblå, men med en skymt av nyfikenhet; men uttrycket däri tillkännagav uppriktighet och mod.

— Efter vad jag har hört på ert tal, måste ni vara amerikanska, sade Perikles..

— Vilka kallar ni amerikanskor? Jag är till börden tyska, men uppväxt i Amerika samt kommer just därifrån. Det är sanning.

—Har ni gjort den långa resan ensam?

— Inte överfarten. Jag reste med en tysk familj, till Antwerpen. Nu reser jg ensm.. Vrför inte? Får inte en ung flicka resa ensam? I kväll skall jag vara vid min resas mål.. Och om man än ej finge det, fortsatte hon med en lätt suck, så måste jag ju ändock göra det, skulle ändå göra det.

— Visst får man det, försäkrade Perikles. Jag har inte på det minsta med min fråga velat påstå motsatsen — det var blott ett uttryck av deltagande då ni fått göra resan över Atlanten ensam. Det är modigt gjort av en ung dam.

— Och om än så vore, svarade hon med ett flyktigt leende. Jag har ju redan sagt, att jag ej var ensam. Det är först nu, som jag är det.

Men huru visste ni, att jag deltagit i fälttåget?

— Ni sade det ju för en stund sedan.

— Verkligen? Jag har just kommit därifrån, och återvänder nu till min borgerliga ställning.

— Till er borgerliga ställning?

— Ja, så är det — jag är godsägare..

— Ah! — — Ett stort gods, tänker jag ?fortsatte hon med ett leende på läpparna. Min far var också godsägare, men av helt annat slag än ni är. Han måste själv skaffa sig sitt gods. Och till sist var det ej såsom ert, fruktar jag — ty där fanns ingenting av det ni har på ert — utom slottet, som var en koja, hopfogad av urskogsbjälkar — jämte några acres jord — där de jagade björnar — och sådana ha ni naturligtvis ej på ert?

— Nej, det har jag visst inte, svarade Perikles, på det högsta road av sitt ressällskaps samtal — och på detta gods, vid kanten av urskogen har ni vuxit upp, min fröken.

— Nej — Gud ske lov! — svarade hon skrattande; men far lämnade det efter min mors död, sändande mig till en pension i Boston ,och reste själv till San Francisco i Kalifornien — —

— Jaså —och där har han väl funnit guld? — —

— O, nej! Guldet och lyckan komma ej till dem ,som inte tro därpå. Min far trodde ej på lyckan. Den gode Guden har inrättat det så. Han vill visa oss, att inte lyckan kommer till dem, som ej tro därpå. Och — varför skulle hon komma till dem, som ej vilja tro på henne?

—Aha ,sade Perikles ,road av det lilla drag av läsare, moitien visade, då var det er faders öde, som gjorde, att lyckan ej ville le mot honom. Jag har alltid trott på den omätliga lyckan, men det oaktat har den ej velat komma till mig.

Hon såg på honom en stund, liksom om hon varit förundrad. Slutligen sade mon med en lätt förebråelse:

—Kommer ni inte oskadd från ett fälttåg?

— Jo, det äär sant. Jag är otacksam.

—Visst är ni det, Man skall alltid vara tacksam, även för prövningarna! Så härlig skogen är! Bokarna äro nästan gröna. Finns det näktergalar i skogen här? Hur kommer det sig, att man ej odlar skogarna, då landet ser så fruktbart ut?

— Odlar man skogarna i Amerika?

— Ja visst! Våra närmaste grannar röjde dem och sådde majs på dem.

— Jag får säga er, att våra bönder säkerligen skulle bliva lika stora barbarer, och utrota både näktergalarna och skogarna samt beså dem med råg och havre — men gudskelov — —

— Ah! inföll hon med en skälmsk ryckning i mungipan, där ser man, huru herrar godsägare — —

— Ej vill vara med om skövlandet av våra skogar, för att i slottets närhet ha enformiga åkrar ,svarade Perikles skrattande. Nej, så långt går helt säkert min lidelse ej — —

— Jag vill därför också säga, att om än våra farmare inte skulle göra det bättre än era ,så äro gudskelov skogarna här skyddade. Antingen tillhöra de staten eller äro fidiekomiss, och få drför icke röras.

— Fidei — — hur var det, ni sade?

— Fideikomissgods.

Den unga flickan rev sig med fingret i pannan och fick därvid ett eftertänksamt och frånvarande uttryck i sitt ansikte ,liksom om det ord, Perikles sagt, förorsakade det lätta kliandet.

— Jag har hört det ordet, sade hon långsamt — det var uppenbart, att ordet hade något gemensamt med kliandet — jag har hört det ett par gånger av min far — det var, då han talade om sin hemort .

— Ordet fideikomiss betyder — fortsatte Perikles.

— Ack, ja — ropade hon med barnslig livlighet — förklara det för mig.

— Ett på tro och heder överlåtet gods med den förutbestämmelsen, att ägaren alltid låter det gå i arv i släkten, så att om ägaren dör, övergår det till den mest berättigade, att han ej får sälja, ej sätta i skuld, ej splittra det till en mängd barn samt att ett sådant handlingssätt måste den övriga släkten godkänna. Lagen skyddar det dessutom.

Den unga flickan hörde mycket uppmärksamt på Perikles, under det han talade; hon behövde uppenbart tid för att göra detta klart för sig.

— Jaså, sade hon därpå, och säger ni, att detta är ett sådant gods? Det står ju ej skrivet på trädstammarna.

— Nej! — Jag blott förmodar det. De flesta herregodsen i dessa trakter äro av sådan beskaffenhet.

— Delas det ej mellan ägarens barn? frågade hon.

— Nej ,den älste sonen ärver det ensam; ;finns det ingen son, ärver älsta dottern det.. Han eller hon tillkommer det ,och familjen får intet.

— Men, inföll amerikanskan, som noga hörde på, vad han sade, när en ärver hela godset, så bli de andra fattiga.

— Det är en skarpsinnig anmärkning, gav Perikles leende till svar. De andra få se sig om efter en plats. De söka platser i statstjänst eller vid hären. Döttrarna gifta sig, men fädernearvet förblir oantastat, ofta genom flera namn och släkter i många århundraden. Behagar ej inrättningen eh?

— Nej, den är ju avskyvärd! utropade hon. Det är en inrättning ,som gör barnen otacksamma mot sina fäder. Den älste, som får allt, skall säga: Jag har ingenting att tacka din faderskärlek för; jag är i min rätt, och du är skyldig mig allt vad du äger. De andra skola säga: Du utarmar oss, för att giva företräde åt vår älste bror; och — om det än är ett gammalt bruk, skall det dock djupt kränka och förbittra dem.

— De hava dock den fördelen, att deras namn blir aktat och ansett. Man måste ju se saken från en än mera praktisk sida. Ni, min fröken, har vant er för mycket vid den praktiska sidan av livet. Pängar och rikedom är där den högsta lyckan, som världen giver, och på vilken all strävn riktar sig. Vi, som bo här i detta gamla land, tänka ej alldeles så; vi lära mera ideella saker, de gamla sederna, aktningen för det, som våra fäder gjorde, vörda namnets ära och söka förvalta fädernearvet samt att erhålla — —

— Ah, avbröt honom här den unga flickan med en spotsk krökning på läpparna, det är tämligen vänligt av er, allt vad ni nu säger.. Ni är säkerligen en älste, av lyckan gynnad son, och under det ni rövar allt från era syskon, varje åker, varje träd, ja, varje strå av deras faders gods, gör ni, lovtlare, en idealisk uppfattning av saken. Det är rätt av eder. Och i Amerika skall man blott sträva efter att komma i besittning av pängar och gods? Ah nej, min herre, då gör ni Amerika orätt. Man är helt olika där, än vad ni tycks föreställa er — och vad man aktar högst är den högre bildningen och religionen — icke glansen och äran av namn. Vi äro mannen — och ej hans namn.

Den unga flickan sade detta med stor livlighet ,och hennes kinder fingo högre färg, allt under det Perikles mer och mer intogs av hennes drags skönhet; han kände sig tillika egendomligt tilldragen av denna enkla naturlighet, öppenhjäreighet, kvickhet och sunt förstånd. Han måste erkänna, att han kände sig fullständigt intagen av henne.

— Vore er förmodan sann, sade han leende, så kunde jag inte alldeles förstå det faktum, ni framkastade för mig. Men nu är jag en fattig man utan något fideikomiss.

— Verkligen? Och ändå tillhör ni hären?

— Nej! Jag är blott vid hären för att hjälpa till med fäderneslandets försvar. Jag har tidigare tjänstgjort som frivillig, och innehaft tjänst som reservofficer, då kriget begynte. Nu har jag tagit avsked och skall bestämma mitt öde.

Hon såg liksom tivlande på honom ett ögonblick. Därefter ville hon veta, om han deltagit i någon större drabbning, om de många hundra kanonerna dånade värre än åskan; om man förband de sårade hästarna och om barmhärtighetssystrarna gingo ut på slagfältet; när och hur ett fältslag vore att anse som förlarat, samt hundratals andra frågor, vilka Perikles älltjämt besvarade med stigande nöje och intresse. Ävenledes, då hon blev ifrigare och försökte överrösta tågets rasslande och pustande, fortsatte han samtalet och berättade månget lägeräventyr, till vilket hon lyssnade med andlös spänning.

Tåget rusade vidare genom det på skog och fruktbara åkrar så rika landet, över floder med dånande broar med falkens hastighett, allt medan det då och då gjorde uppehåll vid smärre stationer, vid vilka den unga flickan på det mest okonstlade sätt mottog förfriskningar, som Perikles hämtade åt henne på restaurationslokalerna. Så reste man vidare flera timmar i sträck och många mil in i landet. Det var ju egendomligt — men innan middagstimman var inne, hade de kommit överens om att resa tillsammans, enär de blivit så goda vänner, som om resan räckt lika många veckor, som de farit timmar gemensamt. Stationen, vid vilken middag intagits, låg redan bakom dem; därpå följde tv, tre till, och vid nästa ropade konduktören: Helmbergen; strax därpå slog konduktören upp kupédörren och sade:

— Fröken, det är Helmbergen; där skulle ni stiga ur.

Perikles kände liksom ett stygn i hjärtat.

— Skall ni stiga av? frågade han förskräckt.

Hon hade redan rest på sig och tog sina saker: parasollen, resväskan och den stora schalen. Konduktören tog det, för att vara henne behjälplig, vid utgåendet.

— Ja, jag är nu vid mitt mål, sade hon, vändande sig till den unge mannen det vållar också mig smärta, men lev väl. Gud beskydde er!

— Men, fröken — fröken, ännu vet jag ej ert namn — — ert — —

— Lev väl, inföll hon, givande honom handen och modigt skakande hans, good by, good by!

Därmed slog hon igen kupédörren. Då Perikles lyfte upp huvudet, såg han, huru konduktören, belastad med hennes saker ,förde henne till en resgodsvagn, där man lämnade henne en mycket stor, elegant koffert. Just som man hade nu ut den, hördes lokomotivets gälla signal en stöt, som gick från vagn till vagn kändes ,och tåget ilade vidare. Perikles tillvinkade henne med mössan ännu ett sista farväl, varpå tåget svängde, så att hon ej syntes mera. Med en djup suck lutade han sig tillbaka i vagnshörnet. Han var till mods som en, vilken hört en underbart ljuv musik, som plötsligt tystnat. Så tomt, så öde så dött! Ingen annan musik hördes än tågets pustande, stönande, rasslande och skakande. Hennes melodiska röst med den utländska brytningen, som i hennes mun hade en egendomlig tjusningskraft, var borta. Petrikles fortsatte sitt drömmande — —

(Forts.)

SVERIGE — NYHETER.

(Forts. fr. sid. 6.)

re än han hade ämnat återvända till sin post. Under vistelsen i Chicago vid det tillfället ingick han äktenskap med en syster till prof. Hjertelius därstädes. .

Begravd för andra gången. En ovanlig begravning ägde nyligen rum på Kulltorps kyrkgård. Hustrun till hemmansägaren Karl Johansson från Getboholmen, Kulltorp, Alma Johansson, som en tid varit internerad å Vadstena hospital, avled sistlidne maj och blev där begraven. Hon var i en ålder av 48 år samt lämnade make och flera barn efter sig. Släktingar kommo sedermera överens att betala kostnaderna för stoftets hemforsling från Vadstena till Kulltorp. På f. m. uppgrävdes kistan i Vadstena samt fördes i bil till Kulltorp dit den anlände samma dag kl. 8 e. m. Kyrkoherde Bergdahl höll en dödsbetraktelse vid graven. Den dödas minne hade ägnats flera vackra kansar och buketter.

"Överste Burmeister." Den nyligen avlidne general Björlin var, erinrar signaturen Strix i Gottlännigen, en av nydanarna av försvarsväsendet på Gottland. Men han gick också hårt fram mot dem han misstänkte inte vara fullt välsignade. Sålunda gav han ofta vika för lusten att bura in sina underlydande i arrest. Och då han samtidigt var ägare till och bodde i Burmeisterska huset, blev hans namn helt logiskt förändrat till "överste Burmeister." Det synes för övrigt ha rätt en smula tveksamhet om Björlins verkliga namn. Åtminstone berättas om en gammal sergeant som under en instruktionstimme uppryste truppen om att regementschefen hette Björling. Då någon rättade till Björlin, uppryste sergeanten. — Ja, summa säjer Björling och summa säjer Björlin.

NAMNET AMERIKA

Allt flera bli de, som icke anse, att Amerika fått sitt namn efter Amerigo Vespucci. Härom skrives i St.-T. bland annat:

Den framstående naturforskaren och polyhistorn Alexander von Humboldt var den förste, som drog i tvivelsmål, att namnet Amerika skulle ha något med Amerigo Vespucci att göra — trots Waldseemuller. Och sedan har saken varit föremål för fortsatta utredningar, bland annat vid en amerikanska kongress i Paris 1890.

I många av inca-städernas namn vilka voro av urålldrigt ursprung och alltså i bruk långt före Vespuccis tid, spåras ordet Amerika i olika former, såsom: Pult-Amarca, And-Amarca, Cax-Amarca, Cossa-Amarca, Cundin-Amarca, Cant-Amarca o.s.v., samt ingick även i provinsnamnen, t. ex. Cat-Amarca och Tamraqua.

Don Louis Fernandez Piedrahita, domherre i Metropolitankyrkan i Bogota, fäller i ett 1688 publicerat arbete ett uttryck, som ytterligare synes bestyrka, att den gamla traditionen, att Amerika skulle ha uppkallats efter Amerigo Vespucci, vilar på felaktig grund. Han yttrar nämligen: "Cundin-Amarca, som hedningarna kalla det, var det märkligaste riket efter Perus och Mexikos fall". Stamordet till "Amarca" uppgives vara "Amaru", ett inca-ord, som betyder kors. Namnet "Amaruca" eller "Amarca" har bildats med tillägg av ordet "ca", som uppgives betyda land, och skulle alltså betyda korsets land". Nu är att märka, att korset, som är en symbol av urålldrigt ursprung och långt äldre än kristendomne, var en helig sinnebild även hos de amerikanska urfolken. Vid sin erövring av Mexico funno spanjorerna till sin stora förundran, att aztekerna vid sina religiösa ceremonier buro korset i sina processioner, alldeles som bruket var i de katolska länderna.

En författare, Thomas de St. Bois, har i ett arbete "Discovery of the Origin of the Name of America" väsentligt bidragit till skingrandet av det dunkel, som omgivit uppkomsten av namnet Amerika. Han skriver bl. a.: "Det förnämsta riket på västra halvklotet, när Kolumbus landade där, var Amaraca eller Amerika, vars incakungar gjorde anspråk på att härstamma från Aymarafolket, den älsta kända av Aymaracas folkstammar, från vilken dessa monarker, som liknade sina förfäder, ärvt sina konster och sina religiösa ceremonier. I Amerikas nationella historiska urkunder nämnes huvudstaden "Det heliga Amaraca" som den första staden i deras rike. "Det heliga korsets land"... Cassa-Amarca var namnet på den heliga kungliga begravningsplatsen, och i närheten därav låg Pult-Amarca, vars svavelkällor än i dag kallas "De kungliga baden"...

Vid havsbukten låg Vin-Amarca, varest Manco Capac, den förste incakungen och de amerikanska folkens förste lagstiftare, mottog sin gudomliga kallelse... Och där funnos städerna Ang-Amarca, Chenpi-Amarca, Uria-Amarca, m. fl. Sålunda gavs åt Amerikas folk detta ärorika namn, i deras skrift symboliserat genom en orm, vilken korsas av en horisontal linje, och lydande Amaru, den stora solen.

Som pudelns kärna kvarstår, att den hävdvunna hypotesen om namnet Amerikas uppkomst vilar på en grund, som ej blott är mycket problematisk, utan till och med osannolik.

Kung Haakon av Norge bär alltid näsduken i handen. En gång tillfrågad, varför han gjorde detta, svarade konungen: "Det är det enda jag har rättighet att lägga min näsa uti."

ER DET ET ? HVOR DU SKAL REISE

—SOM HOLDER DIG FRA AT TA EN FERIETUR

Saa la os hjelpe dig at løse det spørsmaal ved at foreslaa

"THE NATIONAL WAY"

TIL

PACIFICKYSTEN | ØSTLIGE CANADA

CANADIAN NATIONAL tilbyder diverse ruter til Pacifickysten, enten med jernbane eller dampskib, returner med jernbane eller vice versa. Paa denne maate gives passagererne anledning til dellige ture og faar reise gjennem forskjellige territorier paa turen frem og tilbake. De nordlige canadiske klippebjerge hvor de gjennemskjæres av Canadian National er de smukkeste scenerier man har paa dette continent og saa vidtstrækkende at det er omtrent nyt ennu. For at gjøre din trip fuldstændig skulde du stoppe nogle dage i Jasper Park.

DER er intet som vil gjøre dine ferieture saa nydelsesrike som en tur med Canadian National til Port Arthur eller Duluth og derfra benytte Northern Navigation. I forbindelse med disse sommerture østover har du valget i at reise med en behagelig, kjølende Canadian National rute. En komfortgivende rute og komfortgivende train. Østover med baat, vest med jernbane eller omvendt eller med jernbane begge veie.

SPECIELLE SOMMERPRISER NU EFFEKTIVE

Daglige gjennemgaaend transkontinentale tog

KORT TID—KORT RUTE—GOD JERNBANE—UTMÆRKET BETJENING

THE "CONTINENTAL LIMITED" kjører daglig i begge retninger mellem Montreal og Toronto, Cochrane, Winnipeg og Pacifickysten og bestaar av helt staalvogne, compartment, observations og bibliotek vogne. Standard turist sovevogne og spisevogne, Colonist vogne og Coaches.
The "NATIONAL" opererer daglig mellem Winnipeg, Port Arthur, og Toronto med moderne og up to date ekvipment.

Der er mange valg at gjøre mellem stop-over privilegier, som vil sætte dig istand til at reise over nye strækninger hver vei.

Alle agenter vil være til din tjeneste for turen, rute, priser, gjøre reservationer og se efter alle detaljer.

Canadian National Railways

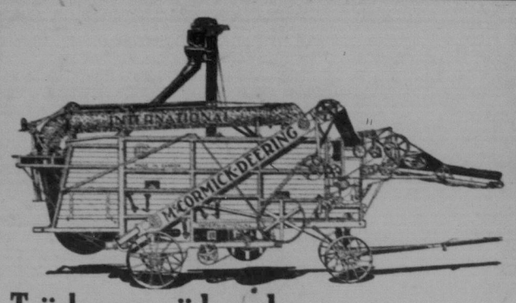

Tröska er säd med en McCormick-Deering

TRÖSKNINGSSÄSONGEN är en mycket allvarlig proposition. Den gyllene ström, som rinner i spannmålsrännan ned i vagnarna, är resultatet av ett helt års arbete, och dess kvalitet och kvantitet bestämmer hela familjens löner. Den förutseende spannmålsodlaren vill ej taga några risker med en gammal utsliten separator, som må blåsa hälften av säden i stacken, men vill se över marknaden och välja den maskin, som är erkänd som en besparare av spannmål.

Farmare tycka om McCormick-Deering emedan den först av allt uttager all säd som finnes. Den hanterar lätt eller tungt strå och utför arbetet lika väl med vilket slags säd som hälst. Separeringsapparaten är resultatet av långvariga experimenter och lämnar ren säd utan slöseri. Det högsta slags material, expertmässigt sammansatt samt med ackurat anpassade självrättande lager tillförsäkra långt liv och låga reparationsomkostnader.

Bed McCormick-Deering agenten att meddela er allt om McCormick-Deering tröskverk.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF CANADA LTD

HAMILTON CANADA

WESTERN BRANCHES—BRANDON, WINNIPEG, MAN. CALGARY, EDMONTON, LETHBRIDGE, ALTA., ESTEVAN, N. BATTLEFORD, REGINA, SASKATOON, YORKTON, SASK.
EASTERN BRANCHES—HAMILTON, LONDON, OTTAWA, ONT. MONTREAL, QUEBEC, QUE. ST. JOHN, N. B.

VI ÖNSKA

OMEDELBARA DIREKTA SKEPPNINGAR AV

SENECA ROOT

i stora eller små kvantiteter för vilket vi betala er

48c. till 55c.

f.o.b. Winnipeg — enligt kvalitet.

ÄVEN SÄND OSS ER

ULL

R. S. ROBINSON & SONS, Ltd.,

53-51 Louise St., Hörnet Pacific Ave. WINNIPEG, MAN.

ÄMNAR NI TAGA EN VÄN, FAMILJEN ELLER NÅGON SLÄKTING HIT ÖVER IFRÅN GAMLA LANDET?

OM SÅ

Låt oss hjälpa er med att ordna alla nödvändiga papper för immigrationsmyndigheterna samt uti att välja den bästa och bekvämaste rutten för passageraren. Tveka ej att till oss framställa alla frågor, ni önskar. Vi skola göra vårt bästa för att besvara var och en av dem på ett tillfredsställande sätt samt ge er alla råd, som vår långa erfarenhet inom ångbåts- och passagerarebetjäning sätter oss i stånd att giva.

Då ni skriver till oss, låt oss veta, om det är mer än en, som ni önskar sända biljett till. Nämn även varest i det gamla landet sagda person eller personer bo.

Per omgående post sända vi er seglingslistor, priser och nödvändiga papper, vilka måste ifyllas av er och återsändas till oss. Vi se efter alla detaljer. Våra agenter i gamla landet meddela genast passageraren, så snart de fått notis därom från oss, samt ge honom alla upplysningar och meddela honom, när han måste resa för att taga sin båt. Med andra ord sagt: När ni köper förskottsbetald biljett genom P. M. Dahl Steamship Agency, kan ni vara förvissad om att allt, vad i vår makt står, göres för att tillförsäkra passageraren komfort samt att varje detalj efterses, så att inget dröjsmål uppstår, då passageraren anländer hit. Härnedan ange vi priserna för tredje klassens förskottsbetalda biljetter från ordinarie hamnar i Sverige, Norge och Danmark till Winnipeg, Canada.

Via England över Montreal .....$132.50—$135.50—$137.50
Med direkta linjer över New York .....$168.50 och $170.50

KOM IHÅG ATT VI UTSTÄLLA BILJETTER TILL VILKEN PLATS SOM HELST I CANADA ELLER FÖRENTA STATERNA SAMT ATT VI REPRESENTERA ALLA LINJER.

Utländsk växelkurs: Vårt departement för utländsk växelkurs (foreign exchange) är i stånd att handlägga alla penningtransaktioner. Vi ha korrespondenter i alla städer och orter i Sverige, Norge och Danmark. Våra kurser kunna ej uppliceras.

Om ni planerar en tripp till gamla landet, tillskriv oss för seglingslistor och priser. Vi äro här för att betjäna eder.

P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY

325 Logan Ave., 3 block från Main Street,
WINNIPEG, CANADA.